

Ավետիք Իսահակյան

Անի

Այստեղ երկնել են նախնիները իմ,
Դարձել է այստեղ նյութը գաղափար,
Հագել է այստեղ երազը մարմին,
Չքնաղ երազը, որ չունի կոպար:

Անի՛, դու չես լոկ հողեղեն մի գանձ,
Դու՛, ինքդ ես ոգին – մի ողջ ժողովուրդ,
Ամեն ձև այստեղ ոճ է գերազանց,
Ամեն ինչ այստեղ – իմաստ ու խորհուրդ:

Ես հոգուս աչքով՝ անցած ու ներկա
Վիճակդ եմ տեսնում՝ հենված մի սյունի,
Որ մարտնչելով դարեր ոտընկա,
Մեռնում է կանգնած, եթե մահ ունի:

Սաղավարտակիր, ձեռքիս տեգ ու նետ,
Կանգնել եմ բարձր բուրգիդ կատարին,
Ոստանիկներիդ, ռազմիկներիդ հետ
Լսում ենք վառված սեգ գորավարին:

Տափաստաններից, խուժանը վայրագ
Հորդել է, եկել – հեղեղ գայրագին,
Ուզում է, Անի՛, ընկճել լուծի տակ
Քո ստեղծագործ, թևավոր ոգին:

Խաժամուժ, խուժան` անծայր, անքանակ,
Դարեր խուժում են – խժդուժ, խոլարշավ,
Ճըշում խժաճայն, դնում են բանակ
Քո ցորենաշատ դաշտերում անբավ:

Եվ որոտում է շեփորը ոսպնի,
Կովում ենք մտած արյուն ու քրտինք,
Դարեր կովում ենք ատամ ատամի,
Մեռնում ենք կանգնած, եթե մահ ունինք...

Քո հին թշնամին, Անի՛, չե՞ս տեսնում,
Խուժել է նորից քո դաշտերի մեջ,
Բայց վատվում է դեռ մեր ակութներում
Հինավուրց ուխտի կրակը անշեջ:

Դու՛, հին դրոշակ, դու՛, բազին փառքի,
Հենվել են նորից քո անմահ սյունին.
Եվ սպասում են, և դարեր ոտքի
Քո իրավաբեր շեփորիդ ձայնին...

1926

Վենետիկ